

SANDRA BROWN

Tammi

Matalapainetta

SANDRA BROWN

Salaisuus ja kosto
Naamiroleikki
Tavoittamaton
Toisen naisen kasvot
Verenpunainen karnevaali
Sanoinkuvaamaton
Alibi
Kuuma uutinen
Sinä vai sisaresi?
Kateuden polte
Mieletön ihastus
Hämärän sylissä
Hehkuvat tunteet
Kylmän kosketus
Harhalaukaus
Likaista peliä
Savuverho
Nopeita leikkauksia
Kova luu
Paljon pelissä
Matalapainetta

SANDRA BROWN

MATALAPAINETTA

SUOMENTANUT | MAIJA KAUKANEN

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Low Pressure* ilmestyi Yhdysvalloissa 2012.
Copyright © 2012 by Sandra Brown Management, Ltd.
First published in the United States by Grand Central Publishing.
By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and Ulf Töregård Agency AB.
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2015
Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-8349-3

Mary Lynn ja Len Baxterille

*ikuisesti kiitollisena uskostanne minuun,
kestävästä ystävydestä
ja varauksettomasta rakkaudesta*

ALIAS

Esipuhe

Rotta oli kuollut, mutta yhtä kammottava kuin jos se olisi ollut elossa.

Bellamy Price tukahdutti kirkkaisun ja perääntyi kädet suulle painettuna kiiltävään lahjapaperiin ja satiininauhaan käärityn rasian luota. Eläin makasi hopeanvärisestä silkkipaperista tehdyllä pedillä, pitkä vaaleanpunainen häntä kippurassa lihavaa ruumista vasten.

Törmättyään seinään Bellamy liukui alas, kunnes hänen takapuolensa osui lattiaan. Hän painui kumaraan, otti kädet suultaan ja peitti silmänsä. Mutta hän oli liian kauhuissaan pystyäkseen edes itkemään. Hänen nyyhkäisynsä olivat kuivia ja käheitä.

Kuka oli saattanut tehdä näin julman pilan? Kuka? Ja miksi ihmeessä?

Päivän tapahtumat alkoivat pyöriä hänen päässään kuin pikakelauksella.

”Sinä olit loistava!”

”Kiitos.” Bellamy yritti pysyä kustantamon tiedottajan nopeassa tahdissa; nainen porskutti niin kuin hänen aamiaismuronsa olisi huurrettu amfetamiinilla.

”Tämä ohjelma on katseluaikansa ykkössijalla.” Tiedottajan suu kävi samaa tahtia hänen stiletikorkojensa kanssa. ”Valovuosien päässä lähimmästä kilpailijasta. Tarkoitan yli viittä miljoonaa katsojaa. Sait äsken aivan verratonta julkisuutta.”

Juuri siltä Bellamy olisi halunnut välttyä. Hän ei kuitenkaan vaivautunut sanomaan sitä ääneen. Taaskaan. Sadatta kertaa. Sen enempää hänen tiedottajansa kuin hänen kirjallisuusagenttinsa

Dexter Graykaan eivät kyenneet ymmärtämään, että hän halusi kohdistaa julkisuuden menestyskirjaansa eikä itseensä.

Dexter ohjasi hänet Manhattanilla sijaitsevan pilvenpiirtäjän marmorisen aulan poikki pitäen tiukasti kiinni hänen kynnärpäästään. ”Sinä olit mahtava. Moitteeton, mutta lämmin. Inhimillinen. Pelkästään tuo haastattelu myi luultavasti tuhat kappaletta *Matalapainetta*, ja siitähän tässä kaikessa on kysymys.” Dexter syisi häntä kohti ulko-ovea, jonka luona univormuun pukeutunut ovi-mies nosti hattuaan Bellamyn kulkiessa ohitse.

”Kirjanne piti minua valveilla yökaudet.”

Bellamy ehti häidin tuskin kiittää ennen kuin hänet jo luotsattiin pyöröovista, jotka sylkäisivät hänet ulos aukiolle. Väkijoukosta, joka oli kerääntynyt tv-studiolle nähdäkseen edes vilauksen aamun haastateltavista, kohosi huuto.

Tiedottaja oli tohkeissaan. ”Dexter, hoitakaa tämä yhdessä. Minä haen valokuvaajan paikalle. Pystymme tahkoamaan tästä vielä lisää tv-näkyvyyttä.”

Dexter, joka ymmärsi paremmin asiakkaansa vastenmielisyyttä kuuluisuutta kohtaan, nousi varpailleen ja puhui suoraan Bellamyn korvaan saadakseen äänensä kuuluviin keskikaupungin liikenne-ruuhkan yli. ”Ei tekisi hallaa, jos käyttäisit tilaisuuden hyväksi ja antaisit muutaman nimikirjoituksen. Useimmat kirjailijat tekevät töitä koko uransa ajan –”

”Eivätkä milloinkaan saa vastaavaa mediahuomiota”, Bellamy päätti lauseen Dexterin puolesta. ”Tuhannet kirjailijat antaisivat oikean käsivartensa saadakseen sen, mitä minulla on. Olet kertonut sen minulle. Monta kertaa.”

”Se on toiston väärti.” Dexter taputti Bellamya käsivarrelle vieddessään häntä kohti ihmisiä, jotka tungeksivat innokkaina turvaaitaa vasten. ”Hymyile. Jumaloiva yleisösi odottaa.”

Lukijat, joista oli saman tien tullut ihailijoita, huusivat päästäkseen kättelemään häntä ja saadakseen häneltä nimikirjoituksen. Bellamy kiitti heitä niin hyvántahtoisesti kuin osasi ja hymyili heidän kännykkäkameroilleen.

Samaan aikaan kun eräs innokas ihailija puristeli Bellamyn kättä,

hän havaitsi silmäkulmastaan Rocky Van Durbinin. Iltapäivälehti *EyeSpyn* toimittaja Van Durbin seisoi omahyväisesti virnistäen hiukan erillään väkijoukosta ja antoi ohjeita valokuvaajalleen.

Juuri Van Durbin oli saanut selville, että kirjailija T. J. David, jonka ensimmäinen kirja oli herättänyt kosolti huomiota niin kirjallisuuspireissä kuin Hollywoodissakin, oli itse asiassa Bellamy Price, viehättävä kolmekymppinen nainen, eikä hän ollut epäroinyt paljastaa sitä koko maailmalle.

”Miksi tämä syntyyään texasilainen kynäniekka – sinisilmäinen, pitkäsäärinen ja muodokas, ja juuri sellaisistahan me kaikki pidämme – on halunnut piiloutua mitänsanomattoman salanimen taakse, sitä ainakaan tämä toimittaja ei tiedä. Kirjailijan kainoudesta huolimatta *Matalapainetta* on syöksähtänyt suoraan myydyimpien kirjojen listan kärkeen, ja nyt neiti Price on nähtävästi tullut esiin piilostaan ja saanut jutun juonesta kiinni. Hän on riisunut kannuksensa ja hattunsa, jättänyt etelän öljykentät ja asuu nyt Upper West Sidella New Yorkin Keskuspuistoon avautuvassa kattohuoneistossa paistatellen äkillisen kuuluisuutensa hehkussa.”

Suurin osa siitä oli valetta, ja jäi vain muutamasta totuudensirpaleesta kiinni, ettei kirjoitus ollut herjausta. Bellamylla oli kyllä siniset silmät, mutta hän oli keskimittainen, ei erityisen pitkä, toisin kuin Van Durbinin kuvaus antoi ymmärtää. Eikä häntä voinut millään mittapuulla pitää muodokkaana.

Hän omisti kyllä cowboyhatun, mutta se ei ollut vuosikausiin käynyt hänen päässään. Hänellä ei ollut koskaan ollut kannuksia, eikä hän tuntenut ketään kenellä olisi. Hän ei ollut jättänyt koti-osavaltiotaan siinä mielessä kuin Van Durbin vihjasi, vaan hän oli muuttanut New Yorkiin monta vuotta sitten, kauan ennen kirjansa julkistamista. Hän asui kyllä Upper West Sidella puistoa vastapäätä, mutta ei kattohuoneistossa.

Kaikkein tyrmäavin virhe oli Van Durbinin väite siitä, että Bellamy olisi nauttinut kuuluisuudesta, joka tuntui hänestä pikemminkin ankaralta poltteelta kuin minkäänlaiselta hehkulta. Tuo polte oli voimistunut entisestään, kun Van Durbin oli kirjoittanut hänestä toisen etusivun jutun, jossa oli uusi häkellyttävä paljastus.

Vaikka *Matalapainetta* oli julkaistu romaanina, se oli oikeastaan kaunokirjallisuudeksi muokattu tositarina. Hänen tositarinansa. Hänen perheensä traaginen tositarina.

Paljastus oli sinkauttanut hänet raketin lailla uuteen kuuluisuuden ulottuvuuteen. Hän inhosi sitä. Hän ei ollut kirjoittanut *Matalapainetta* tullakseen rikkaaksi ja kuuluisaksi. Sen kirjoittaminen oli ollut terapeutista.

Toki hän oli toivonut että se julkaistaisiin, että sitä luettaisiin ja että se saisi lukijoilta ja kriitikoilta hyvän vastaanoton, mutta hän oli julkaissut sen sukupuolettomalla salanimellä nimenomaan välttääkseen sen valokeilan, johon hän oli nyt joutunut.

Matalapainetta oli odotettu suurella innolla jo ennen kuin se tuli myyntiin. Kustantamo oli uskonut vahvasti sen mahdollisuuksiin, käyttänyt rahaa sen markkinointiin ja sijoittanut mainoksia suurten kaupunkien julkisiin liikennevälineisiin, aikakauslehtiin, sanomalehtiin ja internetiin. Sosiaalinen media oli kihissyt monta kuukautta ennen kirjan julkaisupäivää. Jokainen arvostelu oli ollut ylistävä. T. J. Davidia oli verrattu rikosgenren parhaisiin kirjoittajiin niin faktan kuin fiktion puolella. Bellamy oli nauttinut kirjan menestyksestä salanimensä suojissa.

Mutta kun Rocky Van Durbin oli kerran vapauttanut pullon hengen, sitä ei enää saanut takaisin. Bellamy arvasi, että hänen kustantajansa ja Dexter, samoin kuin kaikki muut jotka hyötyivät hyvistä myyntiluvuista, olivat salaa ikionnellisia, kun hänen henkilöllisyytensä ja kirjan tausta olivat tulleet ilmi.

Nyt heillä oli paitsi kirja, jota mainostaa, myös ihminen, joka oli heidän silmissään ”kustantajan unelma”.

Heidän mukaansa Bellamy oli viehättävä, koulutettu, puhetaitoinen, ei niin nuori että olisi hölmö, ei niin vanha että olisi tylsä; perijätär, josta oli kuoriutunut menestyskirjailija. Hänessä oli monia markkinointitäkyyjä joita saattoi hyödyntää, ja niistä merkittävin oli se, että hän oli halunnut pysyä anonyyminä. Hänen yrityksensä piiloutua salanimen taakse oli vain lisännyt hänen kiinnostavuuttaan. Rocky Van Durbin nautti täysin siemauksin Bellamyn ympärillä pyörivästä mediahuumasta, jonka syntyä hän oli itse edesaut-

tanut, ja koska hän ei milloinkaan saanut tarpeekseen, hän ruokki yleisön kyltymätöntä uteliaisuutta kirjoittamalla Bellamysta yhä päivittäisiä makupaloja, joista suurin osa oli joko räikeän virheellisiä, arvailevia tai törkeästi liioiteltuja.

Jakaessaan nimikirjoituksia ja poseeratessaan ihailijoiden kame-roille Bellamy teeskenteli, ettei ollut huomannut Van Durbinia, mutta turhaan. Mies työntyi työkeästi väkijoukon halki hänen luokseen. Huomatessaan Van Durbinin lähestyvän Dexter varoitti Bellamya kuiskaten: ”Älä anna hänen suututtaa sinua. Ihmiset katsovat. Mikään ei olisi hänelle mieluisampaa kuin yllyttää sinut sanomaan jotakin, minkä hän voisi julkaista asiayhteydestä irrotettuna.”

Kun tämä niin sanottu toimittaja oli kasvokkain Bellamyn kanssa ja mahdoton jättää huomiotta, mies hymyili paljastaen kaksi riviä vinoja keltaisia hampaita. Bellamy kuvitteli, että Van Durbin viilasi niitä näyttääkseen mahdollisimman petomaiselta.

Katsahtaen häntä päästä varpasiin mies kysyi: ”Onko painonne pudonnut, neiti Price? En voi olla panematta merkille, että näytätte laihemmalta.”

Muutama viikko sitten hän oli vielä muodokas. Huomenna hänellä olisi syömishäiriö.

Bellamy ei vastannut Van Durbinin viekkaaseen kysymykseen vaan ryhtyi keskusteluun naisen kanssa, jolla oli yllään Ohion yliopiston pusero ja päässä vihreä, vaahtomuovista tehty Vapaudenpatsaan kruunu. ”Lukupiirimme lukee kirjaasi parhaillaan”, nainen kertoi samalla kun he poseerasivat yhdessä kameralle, jota naisen yhtä innokas aviomies piteli.

”Onpa mukava kuulla.”

”Toiset eivät kyllä uskokaan, kun kerron tavanneeni sinut!”

Bellamy kiitti naista ja jatkoi matkaa. Van Durbin seurasi perässä lannistumatta ja raapusti samalla vimmatusti pieneen kierreselkään vihkoon. Sitten mies astui Bellamyn ja seuraavan hänen huomiotaan vailla olevan henkilön väliin, ja kysyi: ”Keiden haluaisitte esittävän elokuvan päärooleja, neiti Price?”

”En keidenkään. En minä tee elokuvia.”

”Taatusti pian teette. Kaikki tietävät, että tuottajat jonottavat

päästäkseen syytämään teille rahaa vastineeksi *Matalapaineen* oikeuksista. Huhutaan, että useat kärkikaartin näyttelijät tekevät kaikkensa saadakseen roolin. Tuottajien reittiä pitkin ei ole milloinkaan kiivetty yhtä ahkerasti.”

Bellamy mulkaksi Van Durbinia peittelemättömän inhon vallassa.

”Ei mitään näkökantaa asiaan?”

”Ei”, Bellamy sanoi painokkaasti tavalla, jonka hän toivoi vaien-tavan jatkokysymykset. Juuri silloin kahden nuoren naisen välistä työntyi mies, joka ojensi Bellamyn kirjaa häntä kohti. Bellamy tun-nisti miehen heti. ”Kas, hei taas. Hmm...”

”Jerry”, mies sanoi hymyillen leveästi.

”Jerry, aivan niin.” Miehellä oli vilpittömät, ystävälliset kasvot ja oheneva tukka. Hän oli käynyt useissa nimikirjoitustenjakotilaisuuk-sissa, ja Bellamy oli nähnyt hänet yleisön joukossa pitäessään luentoa kirjakaupassa New Yorkin yliopiston kampuksella. ”Kiitos kun tulit.”

”En koskaan jätä väliin tilaisuutta nähdä sinut.”

Bellamy kirjoitti nimikirjoituksensa tittelisivulle, jota mies piti auki. ”Kuinka monta kappaletta olet oikein ostanut, Jerry?”

Mies nauroi. ”Ostan syntymäpäivä- ja joululahjoja.”

Bellamy arvasi, että mies oli myös hänen tähteytensä pauloissa. ”No, minä ja kustantajani olemme kiitollisia.”

Hän jatkoi matkaa, ja samalla kun Jerry perääntyi tungokseen, Van Durbin tyrkki ihmisiä röyhkeästi syrjään pysyäkseen Bella-myn kannoilla. Hän intti kysymystään mahdollisesta kirjan poh-jalta tehtävästä elokuvasta.

”Älkää nyt viitsikö, neiti Price. Antakaa lukijoilleni jokin vihje, ketkä voisivat näytellä päähenkilöitä. Ketkä valitsisitte esittämään perheenjäseniänne?” Hän iski silmää, kumartui lähemmäksi ja ky-syi matalalla äänellä: ”Kenet näkisitte esittämässä tappajaa?”

Bellamy katsoi miestä terävästi.

Van Durbin virnisti ja sanoi valokuvaajalle: ”Toivottavasti sait tuon talteen.”

Loppupäivä oli ollut aivan yhtä kiireinen.

Bellamy ja Dexter olivat osallistuneet kustantamolla kokouk-

seen *Matalapaineen* pehmeäkantisen painoksen julkaisuajankohdasta. Pitkällisen mielipiteiden vaihdon jälkeen oli päätetty, että kirja myi kovakantisena ja sähkökirjana niin hyvin, ettei pokkarille ollut tarvetta ainakaan puoleen vuoteen.

Kokouksesta he olivat siirtyneet lounastapaamiseen elokuva-tuottajan kanssa. Kun he olivat ensin syöneet osterisalaattia ja kylmää parsaa tuottajan hotellisviitin seinien suojissa, tuottaja oli pitänyt vilpittömän myyntipuheen elokuvasta, jonka halusi tehdä, ja vakuuttanut, että jos oikeudet myytäisiin hänelle, elokuva olisi uskollinen kirjan hengelle.

Heidän lähdettyään Dexter vitsaili: ”Eikö ystäväsi Van Durbin olisikin kuullut tuosta kokouksesta kovin mielellään?”

”Hän ei ole ystävä. T. J. Davidin todellisen henkilöllisyyden piti olla huolella varjeltu salaisuus. Kenet Van Durbin lahjoi saadakseen nimeni?”

”Ehkä kustantamon harjoittelijan tai jonkun sopimusosastolla työskennelleen assistentin. Se saattoi olla kuka tahansa.”

”Joku sinun firmastasi?”

Dexter taputti hänen kättään. ”Emme luultavasti saa koskaan tietää. Mitä väliä sillä nyt on, kuka se oli?”

Bellamy huokaisi alistuneesti. ”Ei mitään. Vahinko on jo tapahtunut.”

Dexter nauroi. ”Vahinko’ on suhteellinen käsite.”

Dexter oli jättänyt Bellamyn kotitalolleen ja lausunut varoituk-sen sanan: ”Huomisesta tulee samanlaista pyörytystä. Lepää kun-nolla. Haen sinut seitsemältä aamulla.”

Bellamy oli vilkuttanut Dexterille hyvästiksi luvaten olla myö-hästyvä, ja sitten hän oli astunut talon aulaan. Ovimies oli kut-sunut häntä tiskinsä takaa. ”Sinulle toimitettiin paketti aivan hetki sitten.”

Se oli näyttänyt täysin viattomalta, kun Bellamy oli laskenut sen ja pinon postia keittiön pöydälle. Laatikko oli suljettu läpinäkyvällä pakkausteipillä. Bellamy oli huomannut, että osoitetarrassa oli hä-nen nimensä ja osoitteensa koneella kirjoitetuina mutta ei tietoa lähettäjistä. Se oli erikoista, mutta hän ei ollut ajatellut sitä sen

enempää vaan viiltänyt teipin poikki, vetänyt pahviläpät sivuun ja nostanut lahjapaperiin käärityn rasian paketin sisältä.

Hän ei olisi mitenkään voinut varautua hirvittävään yllätykseen, joka rasian sisällä odotti.

Nyt, istuessaan lattialla selkä seinää vasten, hän otti kädet silmiltään ja katsoi rasiaa, jonka sisältä pursusi silkkipaperia. Juhlallinen koristelu oli niin räikeässä ristiriidassa sisällön kanssa, että senkin oli kai tarkoitus olla vitsi.

Vitsi? Ei. Ei tämä ollut hauskaa. Tämä oli ilkeää.

Mutta hän ei saanut mieleensä ketään, jota olisi loukannut, eikä ketään, joka olisi halveksinut häntä niin paljon. Olisiko Rocky Van Durbin, vaikka olikin limanuljaska toiselta nimeltään, voinut tehdä jotakin niin halpamaista ja hävytöntä kuin lähettää hänelle kuolleen rotan?

Bellamy kohottautui hitaasti pystyyn liu'uttaen selkäänsä seinää pitkin ja nousi huterasti jaloilleen. Seisaaltaan hän näki rotan kiiltävässä paperikasassa. Hän yritti turruttaa itsensä kyetäkseen katsomaan sitä. Hän koetti ajatella sen ruumista pelkkänä esineenä, mutta koska kaikki sen piirteet olivat niin irvokkaita, ne näyttivät tavattoman yksityiskohtaisilta.

Bellamy nielaisi ankarasti, hieroi kananlihalle menneitä käsi-varsiaan ja pakottautui kokoamaan itsensä. Se oli pelkkä kuollut jyrssiä. Rotat olivat tavallinen näky metroasemilla. Hän oli nähnyt rottia vilistämässä pitkin raiteita, mutta se ei ollut koskaan aiheuttanut hänessä näin rajua reaktiota.

Hän sulkisi rasian kannella ja kantaisi sen jätekuilulle käytävän päähän. Sitten hän olisi päässyt siitä eroon: hän voisi unohtaa sen ja jatkaa elämäänsä päästämättä pilailijaa niskan päälle.

Hän terästäytyi, otti askeleen eteenpäin ja sitten toisen ja kolmannen, kunnes hän oli melkein rasian luona.

Silloin rotan häntä värähti.

1. luku

Dent vastasi puhelimeen murahtaen. ”Mitä?”

”Vieläkö sinä olet pehkuissa?”

”Mitä kello on?”

”Kuulostat humalaiselta.”

”Pitääkö minun olla selvin päin?”

”Jos haluat keikan.”

”Tänäänkö?”

”Heti kun pääset tänne.”

”Pelkäsin, että sanoisit noin. Onko se vaivan arvoista?”

”Mistä lähtien sinulla on ollut varaa kieltäytyä tilauslennosta?”

”Hyvä on, hyvä on. Paljonko?”

”Kaksituhatta, sinne ja takaisin.”

”Minne?”

”Houston Hobbylle.”

”Yöpyminen perillä?”

”Ei.”

Dent nousi istumaan ja laski jalkansa lattialle kokeillakseen, kuinka kännissä oli. Hän haroi hiuksiaan ja jätti sitten kätensä takkuisen kuontalonsa peitoksi. ”Kaksituhattaviisisataa plus polttoainekulut.”

”Mies on sairas. Hän on menossa MD Andersonin syöpäkeskukseen kemoterapiaan.”

”Kaksituhattaviisisataa plus polttoainekulut.”

Epäselvää jupinaa ahneudesta ja sitten: ”Kai minä tuon saan sumplittua.”

”Tee se, ja homma on sovittu. Millainen sää on?”

”Kuuma, painostava, toukokuinen Texas.”

”Sademäärä?”

”Mahdollisia hajanaisia ukkoskuuroja myöhään illalla. Ei mitään, mitä sinä et pystyisi väistämään, ei mitään pelottavaa.” Hetki epäröintiä, ja sitten: ”Oletko varma että pystyt lentämään?”

”Tankkaa kone.”

Matkalla vessaan hänen paljas jalkansa takertui taipuvavartisen lampun johtoon ja veti sen mukanaan alas yöpöydältä. Valaisin tömähti lattialle, mutta hehkulamppu ei onneksi mennyt rikki. Hän potkaisu lampun ja läjän likapyykkiä pois tieltä ja kompuroi kylpyhuoneeseen, pani valon päälle ja kirosi sen kylmää paistetta.

Hän ajoi partansa suihkussa käsikopelolla, harjasi hampaat lauvaarin ylle kumartuneena ja päätti antaa hiusten kuivua omia aikojaan sen sijaan että olisi käyttänyt hiustenkuivaajaa. Jos nämä oikotiet jättivät hänen ulkonäköönsä puutteita, ne olivat silti parempi vaihtoehto kuin se, että hän olisi joutunut katsomaan itseään peilistä.

Palattuaan makuuhuoneeseen hän pukeutui lentoasuunsa: farkkuihin, valkoiseen oxford-puuvillaiseen kauluspaitaan ja mustaan solmioon, jonka hän solmi mutta jätti löysäksi avoimen paidan-kauluksen alle. Hän sulloi jalkansa varsikenkiin ja kahmaisi sitten lompakkonsa, avaimensa ja pilottilasinsa lipaston päältä. Ovella hän pysähtyi ja kääntyi katsomaan vuoteessaan makaavaa alastonta naista. Naiselta, mikä hänen nimensä sitten olikin, oli yhä taju kankaalla. Hän harkitsi jättävänsä lapun, jossa pyytäisi naista lukitsemaan ystävällisesti oven asunnosta lähtiessään.

Sitten hänen verestävät silmänsä vilkaisivat ympäri murjua, ja hän ajatteli: *Turha vaiva. Ei täällä ole mitään, mitä kukaan haluaisi varastaa.*

Aamuruuhka oli ohi, joten liikenne oli kohtalaisen väljää. Ainoa jääne Dentin aiemmasta elämästä oli punainen, ja siinä oli jälki-asennetuin varaosin tehostettu 530 hevosvoiman moottori, kuusi vaihdetta, pitkä peltipakosarja ja titaaninen Corsa-pakoputki. Dent

kiihdytti Corvetten sataankolmeenkymppiin aina kun liikenteseen tuli sopiva väli ja kaahasi yksityiselle lentokentälle Austinin kaupungin pohjoisrajan tuolle puolen.

Hän olisi voinut antaa lentokoneensa hienommankin kenttäoperaattorin hoteisiin, sellaisen jolla on lennonjohtotorni, mutta kyse oli lojaaliudesta. Sitä paitsi tämä sopi hänelle paremmin.

Hänen koneensa oli pysäköity kiitoradalle, aaltopeltisen lentokonehallin betoniselle etualueelle. Rakennus oli nähnyt parhaat päivänsä. Se oli nähnyt parhaat päivänsä parikymmentä vuotta sitten, silloin kun Dent oli alkanut roikkua täällä.

Lentokonehallin ruostuneiden ulkoseinien juurella kasvojonsoninduraa kuin hapsureunuksena. Haalistuneen oranssi tuulisukka oli ainoa, jonka Dent oli täällä koskaan nähnyt, ja hän arveli että se oli alkuperäinen, nostettu salkoon vähän toisen maailmansodan jälkeen.

Taka-alalla, ränsistyneen rakennuksen ja Gallin kolhuisen lava-auton rinnalla seisoj silmiinpistävä kiiltävä musta Cadillac Escalade, jossa oli tummennetut ikkunat.

Dent ajoi Corvetten lentokonehalliin, jarrutti niin, että ajoneuvo pysähtyi nytkähtäen ja renkaat kirskuen, sammutti moottorin ja astui ulos. Gall istui tavaraa notkuvan työpöydän ääressä lentokonehallin toimistossa, jonka halliin päin oleva seinä oli sameaa lasia ja loput seinät maalaamatonta ja saumaamatonta kipsilevyä. Tila oli kooltaan kolme kertaa kolme metriä ja ahdettu täyteen roinaa.

Karttoja, kaavioita, topografisia karttoja ja kellastuneita ilmailuaiheisia sanomalehtileikkeitä oli kiinnitetty nastoilla seiiniin, jotka olivat täynnä pieniä reikiä. Kaikilla mahdollisilla pinnoilla oli pino-kaupalla takavuosien lentoaikakauslehtiä, joiden kannet olivat käpristyneet. Ruosteisen ja kolhuisen arkistokaapin päällä oli täytetty pesukarhu, jonka lasisilmiiä peittivät hämähäkinseitit ja jonka turkissa oli kaljuja läikkiä. Sen yläpuolella roikkuva kalenteri oli vuodelta 1978 ja pysähtynyt neiti Heinäkuuhun, jota somisti ainoastaan kutsuva virne ja strategisesti sijoitettu perhonen.

Kun Dent astui sisään, Gall nousi seisomaan. Hän nosti nyrkit

lanteilleen, katsoi Dentiä päästä varpasiin, rykäisi sitten peittelemättömän paheksuvasti ja kieritti sytyttämättömän sikarin tahrais-ten huulten toiselta laidalta toiselle. ”Näytät paskaläjältä.”

”Saitko rahani?”

”Joo.”

”Anna sitten herjojen olla ja ryhdytään hommiin.”

”Jäitä hattuun, Ässä. Minä neuvottelin sinulle tämän tilauslen- non ja olen vastuussa näiden kolmen matkustajan turvallisuudesta.”

”Pystyn kyllä lentämään sitä halvaturvattua konetta.”

Dentin äänensävy ei hätkähdyttänyt Gall Hathawayta. Gall oli ainoa ihminen maan päällä, jota Dent totteli, koska Gallin mieli- pide oli ainoa josta hän välitti. Vanha mies loi Dentiin murhaavan katseen, ja hän antoi periksi.

”Älä viitsi, Gall. Lentäisinkö minä jos en olisi siinä kunnossa?”

Gall epäröi vielä hetken, veti sitten öljytahraisten haalariensa taskusta taitellun sekkin ja ojensi sen Dentille.

”Sekki?”

”Sillä on katetta. Soitin jo pankkiin.”

Dent avasi taitokset, näki että se oli kirjoitettu Georgetownissa sijaitsevalle pankille kehoitukseksi maksaa kaksituhattaviisisataa dollaria hänelle, ja allekirjoitti. Kaikki näytti olevan kunnossa. Hän pani sekkin lompakkoonsa.

”Tankkasin neljäsataa litraa bensaa”, Gall sanoi. ”Nainen maksaa polttoainelaskun, kun olette palanneet.”

Dent katsoi Gallia ankarasti.

”Minä luotan häneen. Hän jätti luottokorttinsa pantiksi.” Gall avasi metallisen työpöytänsä ylälaatikon. Siellä oli kynänpätkiä, väänneltyjä klemmareita, yksinäisiä avaimia, pörrökärkinen kuula- karkikynä ja platinainen American Express. ”Hän vakuutti minulle, että se on voimassa. Tarkistin joka tapauksessa. On se. Vielä kaksi vuotta. Mitä kenttäoperaattoria sinä haluat käyttää? Nainen jätti sen sinun päätettäväksesi.”

Dent nimesi mieleisimpänsä.

”Halvempi polttoaine?” Gall kysyi.

”Tuoreemmat popcornit. Maakuljetus?”

”Hän pyysi minua järjestämään niin, että limusiini on odottamassa. Se on hoidettu.”

”Hekö odottavat Escaladessa?”

”Nainen sanoi, että lentokonehallissa on liian kuumaa ja tunkkaista.”

”*Nainen* näyttää pyörittävän koko showta.”

”Niin voisi kai sanoa.” Yhtäkkiä Gallin oli vaikea katsoa häntä silmiin. ”Vanha mies on hirveän sairas. Ole ystävällinen.”

”Minä olen aina ystävällinen.”

Gall tuhahti. ”Kunhan muistat, että lahjahevosen suuhun ei saa katsoa.”

”Oliko muuta? Äiti?” Gall murahti, mutta Dent esti tätä jatkamasta kysymällä kahvista. ”Vielä kuumaa?”

”Eikö se aina ole?”

”Sano heille että tarvitsen kaksikymmentä minuuttia, sitten me lähdemme. Jos heidän pitää tehdä jotakin sillä aikaa, käydä vessassa, jotakin –”

”Tiedän kupletin juonen.” Gall mumisi jotakin, mistä Dent ei saanut selvää, mikä oli varmaankin ihan hyvä, ja lisäsi sitten: ”Ennen kuin he näkevät sinut, ruiskuta vähän sitä ainetta silmämuniisi. Ne ovat kuin maantiekartat.”

Dent astui varsinaiseen lentokonehalliin ja istuutui pöytään, jonka tietokoneella hänen lempisääsivustonsa oli aina auki. Hän merkitsi illan myrskyennusteen muistiin, mutta juuri nyt taivas oli kirkas.

Hän oli lentänyt Houston Hobbylle monta kertaa. Siitä huolimatta hän kävi uudestaan läpi niin lento-osuudelle kuin lentokenttää varten tarvittavat tiedot. Hänellä oli ohjaamossa navigaattori. Kaikkien osavaltioiden lentokenttätaluttelo ja kenttäoperaattoritiedot olivat ladattuina hänen iPadilleen, jota hän saattoi käyttää ohjaamossa. Mutta turvatoimenpiteenä hän aina tulosti itselleen tiedot noususta, kohdelentokentästä ja vaihtoehtoisesta lentokentästä. Lopuksi hän soitti lennonjohtoon ja ilmoitti lentosuunnitelmansa.

Ulkona hän tarkasti lentokoneen, vaikka tiesi että Gall oli jo tehnyt sen. Hän meni siipien alle juoksuttamaan bensiiniä viidestä eri kohdasta ja tarkisti lasiputkesta, ettei polttoainesäiliöihin ollut ker-

tynyt vettä. Se oli aikaavievää puuhaa, mutta hän tunsu tyyppin, joka oli jättänyt sen tekemättä. Mies oli syöksynyt maahan ja kuollut.

Tyytyväisenä siitä, että kone oli valmis, hän näytti Gallille peukaloita. ”Minä olen valmis lähtöön jos he ovat.” Hän meni vessaan, loiskutti kylmää vettä kasvoilleen ja huuhteli alas kolme aspiriinitablettia kahvijämällä, jotka eivät olleet olleet niin kuumat kuin Gall oli kehunut mutta kaksin verroin suosituksia vahvemmat. Sitten hän laittoi silmätippoja saadakseen punoituksen laskemaan, kuten oli neuvottu. Hän pani silti aurinkolasit päähänsä.

Kun hän astui ulos rakennuksesta, kolme matkustajaa seisovat vieretysten kiitoradalla odottamassa häntä.

Potilas oli helppo erottaa. Mies oli pitkä ja arvovaltainen, mutta hänen ihonsa oli kellanharmaa kuten ihmisellä, joka kärsii syövästä ja sen vaatimista rajuista kemiallisista hoidoista. Hän oli pukeutunut verryyttelyhousuihin ja tuulipuvuntakkiin, jotka näyttivät kumpikin monta numeroa liian suurilta. Hänen kaljua päätänsä peitti baseball-lakki.

Trion keskimmäisenä oli kaunis nainen, hiukan miestä nuorempi, mutta jo selvästi yli kuudenkymmenen. Jokin hänessä...

Dentin askeleet hapanivat, ja sitten hän pysähtyi kuin seinään. Hänen katseensa kiinnittyi takaisin potilaaseen, ja hän yritti kuvitella miehen terveenä. *Helvetin kuustoista*. Se oli Howard Lyston.

Hän ei voinut olla väärässä, koska miehen vieressä seisoivat hänen vaimonsa Olivia, joka näytti aivan yhtä huolitellulta kuin Dent muisti. Olivia oli kaunis nainen, joka käytti aikaa ja vaivaa pysyäkseen sellaisena. Hän oli yhä solakka, vaikkakin paino oli nyt jakautunut eri tavalla, hiukan enemmän vyötärölle. Hänen hiuksensa olivat vaaleammat. Iho hänen suunsa ja leukansa ympärillä oli veltompaa kuin se oli ollut lähes kaksikymmentä vuotta sitten. Mutta tuo koppava ilme oli sama.

Dent tuijotti heitä muutaman tovin ja käänsi sitten päänsä nopeasti. Gall kurkisteli toimistonsa ovelta selvästikin seuraten, miten kohtaus etenisi. Kohdatessaan Dentin vihaisen tuijotuksen hän livisti takaisin toimistoon ja sulki oven. Dentillä oli hänelle pari valittua sanaa, mutta ne saivat odottaa.

Hän kääntyi takaisin ja katsoi Lystoneita halveksuen. ”Onko tämä vitsi? Jos on, minä en näe mikä on niin hauskaa.”

Olivia käänsi päätään ja puhui vieressään seisovalle nuoremmalle naiselle. ”Sanoinhan, että tämä on hirvittävä virhe.”

Nuorempi nainen otti kaksi askelta häntä kohti. ”Ei tämä ole mikään vitsi, herra Carter. Meidän on päästävä Houstoniin.”

”Täältä on sinne nelikaistainen moottoritie.”

”Isi ei voi matkustaa niin pitkää matkaa autolla.”

”*Isi?*”

Nainen riisui suuret tummat aurinkolasinsa, jotka olivat peittäneet hyvinkin kolmasosan hänen kasvoistaan. ”Minä olen Bellamy. Muistatko?”

Joo, totta kai hän muisti, mutta oliko tämä *Bellamy*? Susanin pikkusisko? Kuin säikky kissa, aina livahtamassa piiloon kun Dent tuli käymään. Hintelä, kömpelö, hammasraudat ja näppyliöitä. Oliko tämä sama ihminen?

Bellamyn luiseva vartalo oli sittemmin saanut pehmustetta oikeisiin paikkoihin. Hänen ihonsa oli nyt virheetön, hänen hampaansa suorat. Hän oli pukeutunut epämuodollisiin mutta kalliisiin vaatteisiin, ja tummassa kiiltävässä poninhännässä, joka lepäsi toisella olkapäällä, ei ollut kaksihaaraisia. Kaiken kaikkiaan kelpo pakkaus.

Mutta kylmä hän oli kuin jääkarhun perse.

Nainen säteili samaa ylimielistä asennetta kuin vanhempansakin. Asennetta, joka kohdistui varta vasten Denton Carteriin. Olivia katsoi Dentiä niin kuin hän ei olisi käynyt suihkussa tänä aamuna. Vanha mies oli joko liian sairas tai liian välinpitämätön sanoakseen mitään. Mitä Bellamyyntä tuli, hänen kopea käytöksensä ärlytti Dentiä, ja he olivat vaihtaneet vasta muutaman sanan.

Hän ei aikonut niellä tätä paskaa. Ei enää toista kertaa.

”Keskustasta kaakkoon on kaupallinen lentokenttä”, Dent sanoi puhuen Bellamylle. ”Ehkä te olette kuulleet siitä? Isoja, kiiltäviä lentokoneita? Ne lentävät monta kertaa päivässä Houstoniin ja takaisin.”

Bellamy vastasi hänen sarkasmiinsa yhtä ivallisella hymyllä. ”Niin, no, kiitos ehdotuksesta. Mutta isille on kova koettelemus

käydä läpi lentokentän turvatarkastus ja kaikki mikä siihen liittyy. Sain kuulla” – hän vilkaisi Dentin taakse lentokonehalliin, missä Gall leikki kuurupiiloa – ”sain kuulla, että sinulla on lentokone, jolla teet tilauslentoja. Minä olen suostunut ehtoihisi ja maksanut palveluksistasi etukäteen.”

Hemmetti, hän tarvitsi ne rahat.

Kaksi ja puoli tonnia oli taskurahaa Lystoneille. Hänelle se merkitsi sähköä, ruokaostoksia ja lentokonelainan lyhennystä. Hän olisi voinut potkaista itseään, kun ei ollut pyytänyt enempää. Hän olisi voinut potkaista Gallia vieläkin lujempaa siitä hyvästä, ettei mies ollut kertonut, keitä hänen matkustajansa olivat. Huijata nyt hänet tällä tavalla ansaan, mitä se vanha pieru oikein ajatteli?

Ja siitä puheen ollen, mitä Lystonit oikein ajattelivat? Miksi he olivat valinneet hänet kaikista tilauslentovaihtoehdoista, mukaan lukien liikelentokoneet, jollaiseen heillä olisi hyvin ollut varaa? Hän ei uskonut, että heitä huvitti pelata seurapelejä hänen kanssaan.

Hän itse ei ainakaan helvetti vie halunnut olla missään tekemisissä heidän kanssaan.

Mutta valitettavasti se, mitä Gall oli sanonut lahjahevosista, piti paikkansa. Jos he kerran sietivät hänen seuraansa, hänkin sietäisi heidän seuraansa. Matka Houstoniin oli lyhyt.

Dent kääntyi Howard Lystoniin päin ja pakotti miehen tunustamaan hänen olemassaolonsa. ”Mihin aikaan lääkäriaikasi on?”

”Kahdelta.”

”Minä saan teidät sinne hyvissä ajoin.”

”Hyvä”, Bellamy sanoi. ”Jos ei ole muuta, niin voisimmeko me mitenkään lähteä matkaan?”

Hänen alentuvuutensa oli aivan liian tuttua, ja Dentin teki mieli kiristellä hampaitaan. Sen sijaan hän hymyili ja osoitti lentokoneen matkustamoon vieviä portaita. ”Teidän jälkeenne.”

Lento sujui ongelmitta. Ainoa hankaluus, jonka he kohtasivat, oli Howard Lystonin saaminen lentokoneeseen ja siitä ulos. Hän ei ainoastaan ollut niin heikko, että sai hädin tuskin kerättyä tarpeeksi voimia liikkuaakseen, vaan myös ilmeisen tuskissaan. Kun he

saapuivat perille ja mies asettui istumaan lentokentällä odottavan limusiinin takapenkille, hän näytti liikuttavan helpottuneelta. Olivia sujahti autoon Howardin viereen, huolehtivana ja suojelevana kuten aina.

Bellamy jättäytyi Dentin kanssa jälkeen ja huusi hänelle tulakseen kuulluksi lentokoneiden moottoreiden ja Meksikonlahden navakan tuulen yli. ”Henkilökunta ja lääkärit ovat poikkeuksetta jäljessä aikataulusta, joten en osaa ennakoida kuinka kauan meillä menee.”

Läpinäkymättömät aurinkolasit olivat jälleen paikoillaan, mutta naisen kasvojen alaosa oli tiukka ja kireä, mikä – Dent otaksui – saattoi johtua huolesta, jota nainen tunsi isästään. Tai ehkä tällä oli yhtä huono käsitys hänestä kuin vanhemmillaankin. Luoja yksin tiesi, mitä Bellamy oli kuullut sanottavan hänestä kuluneiden kahdeksantoista vuoden aikana.

”Minä noudatan teidän aikataulujanne, joten olen täällä odottamassa milloin sitten palaattekin.” Dent antoi Bellamylle käyntikorttinsa. ”Kännykkänumeroni on tässä. Jos soitat minulle ja ilmoitat kun olette lähdössä sairaalalta, ehdin laittaa koneen lähtövalmiiksi ja me voimme lähteä saman tien.”

”Kiitos.” Bellamy epäröi hetken, avasi sitten ison olkalaukkunsa, kaivoi esiin kovakantisen kirjan ja ojensi sen Dentille. ”Oletko sinä lukenut tämän?”

Dent otti kirjan naiselta. ”*Matalapainetta*. T. J. David.”

”Alias Bellamy Lyston Price. Tiesitkö, että olen kirjoittanut romanin?”

”En.” Hän halusi lisätä: *Enkä myöskään välitä paskaakaan.*

Mutta hän piti mölyt mahassaan, koska nainen katsoi häntä pää kysyvästi kallellaan. Dent ei nähnyt aurinkolasien linssien läpi Bellamyn silmiä, mutta hänestä tuntui että nainen seurasi tarkkaan, mitä hän vastaisi. ”En”, hän toisti. ”En tiennyt, että sinusta on tullut kirjailija. Sanoitko Price?”

”Minun avionimeni.”

”Miksi sitten T. J. mitälie?”

”Otin sen puhelinluettelosta.”

”Miksi ihmeessä?”

Olivia huusi naista limusiinin avoimesta ovesta. ”Bellamy? Tu-
letko?”

Dentille Bellamy sanoi: ”Ehkä kirja auttaa sinua saamaan aikasi
kulumaan, kun odotat meitä.”

Sen sanottuaan hän kääntyi ja nousi limusiiniin vanhempiensa
luo.

Kun ajoneuvo lähti liikkeelle, Dent tuijotti sen perään kiroillen
puoliääneen. Hän meni sisälle, otti kännykkänsä esiin ja soitti pi-
kavalinnalla Gallille, joka vastasi sanomalla: ”Äkkiä sitten. Minulla
on kiire.”

”Mitä *vittua*, Gall?”

”Onko sinulla varaa valikoida matkustajia? Tässä taloustilan-
teessa?”

”Sen, keitä lennän, pitäisi olla minun oma asiani. Jos olisin tien-
nyt, että he olisivat matkustajani, olisin jäänyt nukkumaan.”

”Sinä pelkäät heitä.”

”Miksi yrität ärsyttää minua entisestään?”

”Sinä tarvitsit sen keikan. He maksavat hyvin. Kerro minulle,
missä kohtaa olen väärässä.” Gall vaikenä hetkeksi ja murahti
lopulta tyytyväisenä, sanoi sitten ”minulla on töitä” ja lopetti pu-
helun.

Ennen Dent oli roikkunut mielellään kaikilla mahdollisilla
lentokentillä, yhtä lailla tärkeissä liikenteen solmukohdissa kuin
piirikuntien lentokentillä, joiden ruohikkoisia kiitoratoja käyttivät
lähinnä tuholaispölytystä tekevät koneet. Työasioista jauhaminen
muiden lentäjien kanssa oli ollut parasta, mitä hän tiesi.

Nykyään hän vältti ryhtymästä puheisiin heidän kanssaan. Ja
heti kun hän esittäytyi nimellään, kukaan heistä ei liioin halunnut
puhua hänelle. Hän kävi lentäjien odotushallissa vain nappaamassa
pari sanomalehteä ja asettui sitten mukavasti syrjäiseen nojatuoliin
pääaulan kupeeseen. Hän luki molempien lehtien urheilusivut läpi.
Yritti ratkoa ristikkoja, muttei päässyt kovin pitkälle. Hän katseli
toimettomana viisi vuotta vanhaa jalkapallo-ottelua urheilukana-
valta.

Kun tuli lounasaika, hän haki grilliravintolasta juustohampurilaisen ja vei sen ulos terassialueelle. Syödessään hampurilaista hän katseli lentokoneiden nousua Hobbyilta taivaalle. Joka kerta kun uusi kone irtosi kiitoradasta, hän tunsi tutun kiihkon nykäyksen syvällä sisuskaluissaan. Yhtä paljon kuin kaikkea muuta, ehkä jopa *enemmän* kuin mitään muuta, hän kaipasi suihkumoottorin työntövoiman tuomia adrenaliininousuja, sitä syöksähdystä, joka oli melkein pä seksuaalinen. Se oli ollut hänelle kuin huumetta, ja hän oli vieroittautunut kertalaakista.

Ennen pitkää Houstonin painostava helle ajoi hänet takaisin sisälle ilmastoituun rakennukseen. Hän palasi paikoilleen, ja silkkää ikävystyneisyyttään hän avasi Bellamy Pricen romaanin ja alkoi lukea.

Esipuheen luettuaan hän oli epäuskoisen typertynyt. Viiden luvun jälkeen hän oli vihainen. Kun hän oli ehtinyt viimeiseen lukuun, hän näki punaista.

*Mikä on pahinta,
mitä sinulle voisi tapahtua?
Kuvittele, että joku kirjoittaa
siitä kirjan.*

Bellamy Lyston on 12 vuotta, kun pyörremyrsky surmaa hänen siskonsa Susanin. Pian käy ilmi, että kyseessä on murha. Pääepäilty on Susanin poikaystävä Dent, mutta vankilaan joutuukin aivan toinen mies. Vuosia myöhemmin Bellamy kirjoittaa tragediasta salanimellä romaanin, josta tulee valtaisa menestys. Kun Bellamyn henkilöllisyys sitten paljastuu ja julkisuuteen vuotaa tieto, että *Matalapainetta* ei olekaan fiktiota, painajainen alkaa uudelleen. Susanin lähipiirin salaisuuksien paljastuessa yksi kerrallaan Bellamyn on yhä vaikeampi suojella omaa salaisuuttansa. Vain totuus voi paljastaa murhaajan, mutta käykö se Bellamylle liian kalliiksi?

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 183493

84.2

ISBN 978-951-31-8349-3

